

INGEZONDEN.

VOORSCHRIJVEN VAN KWAKZALVERSMIDDELEN DOOR GENEESKUNDIGEN.

Wanneer men den tegenwoordigen apotheker vermaant geen kwakzalversmiddelen te etaleeren of te verkoopen — een euvel dat groote afmetingen heeft aangenomen —, dan krijgt men bijna stereotyp ten antwoord: Wat wilt gij, uw eigen collega's schrijven dien rommel voor. En als men dat niet gelooven wil, dan komen — helaas — de bewijzen.

Het schijnt dat de goede tijd, waarin geen medicus iets voorschreef, waarvan hem de samenstelling en werking niet bekend was, lang vervlogen is. De specialité's waarmede wij worden overstroomd, worden maar al te vaak voorgeschreven door verschillende medici, zonder dat behoorlijk gedocumenteerde bewijzen zijn bijgebracht, dat men hier met iets betrouwbaars te doen heeft. Dat dit een fout is, zal ik hier niet behoeven te betoogen, maar dat deze fout betrekkelijk veel wordt gemaakt evenmin. Mij verhaalt een apotheker, dat hij zich steeds haast de nieuw uitgekomen specialité's aan te schaffen, vooral als zij fraai verpakt zijn, want hij weet zeker dat zij dan binnen enkele dagen door een geneesheer worden voorgeschreven. Erger nog. Verschillende apothekers krijgen tegenwoordig recepten: R. Abdysiroop. Wij weten dat dit goedje wordt aanbevolen als onfeilbaar tegen borst- en longtering, tegen asthma enz., dat het heet gemaakt in het klooster Santa Paulo te Cartagena (een vieze speculatie op het geloof van een deel van het publiek) en dat inderdaad een zekere VAN DEN AKKER te Rotterdam de fabrikant is.

Het is mogelijk, dat een geneesheer een mengsel van water, aardappelsiroop, kaneelzuur en een spoor salicyl voor hoestende patiënten bijzonder aanbevelenswaardig vindt, maar waarom hij dan geen recept geeft waarop behoorlijk de doses, welke hij verlangt, zijn opgegeven en waarom dit voorschrift een gulden moet kosten, ziet dat is mij niet duidelijk.

Karox compound, aanbevolen tegen honderd en een kwalen had nog geen twee dagen in de couranten aangekondigd gestaan of er waren medici, die voorschriften afgaven: R. Karox compound; ziet dat is eenvoudig treurig. Is men overtuigd, dat men dergelijke prullenboel voorschrijvende den patiënt een praeparaat van constante samenstelling geeft? Weet men dus nauwkeurig hoeveel de zieke krijgt? Ik mag het toch aannemen, dat degeen die zulk spul voorschrijft, ook weet wat erin zit?

En dan de reclame, die één zulk een recept maakt. Uit één zoo'n voorschrift besluit het publiek — en dat is volkomen begrijpelijk —, dat men hier met een waardevol medicament heeft te doen. Het middel wordt daardoor als het ware van een brevet van deugdelijkheid voorzien. Buren en kennissen wordt medegedeeld, dat het middel door den dokter is voorgeschreven en dat *dit* middel dus nu eens geen kwakzalverij is. Een zoo'n recept doet meer kwaad dan verschillende advertenties.

Voelt gij het dan niet, gij medici — en men zou verstedd staan als ik namen noemde —, voelt gij het niet dat gij op deze wijze de kwakzalverij krachtdadig steunt, dat gij apothekers dwingt dergelijk spul in huis te hebben,

dat gij uwen stand onberekenbaar schade doet en in de voornaamste plaats dat gij door uwe voorschriften belangrijke schade toebrengt aan de volksgezondheid, iets wat toch zeker niet de taak van den geneesheer kan worden genoemd?

In de hoop dat deze regelen zullen worden gelezen door hen die het aangaat, en de redactie dankzeggende voor de verleende plaatsruimte.

Amsterdam, November 1907.

E. J. ABRAHAMS.

DE MÜNCHENER KANKERBEHANDELING.

Op prof. BURGER's opmerkingen, zonder mijn voorkennis onder mijn Münchener brief geplaatst, wil ik niet antwoorden, daar dit mijns inziens geen nut kan hebben.

Aan dr. VAN DER HOEVEN kan ik mededeelen, dat ik nergens heb beweerd, dat patient n^o. I genezen is; ik blijf echter het kleiner worden van den tumor (zonder galvanische en nagenoeg zonder RÖNTGEN-behandeling) zeer belangrijk vinden.

Ik had gehoopt, mijn collega's voor hun „opgegeven” kankerlijders een ongevaarlijke, eenvoudige behandeling aan de hand te doen, die in sommige gevallen wellicht nog gunstige gevolgen zou kunnen hebben. Maar ik stem toe, dat mijn brief tezamen met prof. BURGER's naschrift, vooral door de publicatie in nieuwsbladen, menigen patient onaangenaam kan zijn geweest.

Amersfoort, 10 November 1907.

Dr. F. A. F. GRONEMAN.

Tusschen de regels door laat zich lezen, dat dr. GRONEMAN onaangenaam is getroffen door mijn opmerkingen, zonder zijn voorkennis onder zijn stuk geplaatst. Ik meen, dat de opmerkingen van dr. VAN DER HOEVEN, ook zonder de voorkennis van dr. GRONEMAN onder diens stuk geplaatst, de dringende wenschelijkheid van mijn onderschrift aantonen. Dr. VAN DER HOEVEN betreurde het, dat de groote bladen, door rijp en onrijp uit ons *Tijdschrift* over te drukken, „aan allerlei ongelukkige lijders den eenen dag illusies geven, die een volgenden dag hun weer ontnomen worden”. Juist daarom was het, wilden wij dr. GRONEMAN niet de gelegenheid tot het bekend maken van zijn meening onthouden, dringend noodig tevens tegen ongerechtvaardigde, hoopvolle gevolgtrekkingen te waarschuwen. Dit was noodig niet voor onze geneeskundige lezers, die uit dr. GRONEMAN's brief zelf wel moesten zien, hoe uitermate zwak de wetenschappelijke grondslag der Münchener kuur is, maar juist met het oog op de groote bladen, die nu eenmaal alles overnemen, wat van hun gading is. Ik zou het zeer betreuren, indien de brief voor patiënten onaangenaam is geweest. Dat evenwel mijn naschrift in dat geval mede aansprakelijk zou mogen worden gesteld, betwist ik ten stelligste.

Amsterdam, 13 Nov. 1907.

H. BURGER.
